

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

ΜΕΡΟΣ Δ'

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Θ) ΕΛΕΓΧΟΣ ΣΑΘΡΟΥ ΑΒΤΙΡΡΗΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

Άρθρον 2ας Νοεμβρίου 2010

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

© Χρήστος Α. Σαρτζετάκης, Αγίας Σοφίας 6, 152 36 Ν. Πεντέλη

ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΟΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΝ – ΑΤΟΜΙΚΗΝ ΧΡΗΣΙΝ
ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ ΜΟΝΟΝ ΜΕΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΝ ΓΡΑΠΤΗΝ ΑΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τὸ κείμενον, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ, ἐδημοσιεύθη
τὴν Κυριακὴν 7^ην Νοεμβρίου 2010
εἰς τὴν ἐβδομαδιαίαν ἐφημερίδα «ΤΟ ΠΑΡΟΝ».

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΣΑΘΡΟΥ ΑΝΤΙΡΡΗΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

*Χαλεπόν και άναμαρτήτως τι ποιήσαντα μη άγνώμονι κριτή περιτυχεΐν.
ΣΩΚΡΑΤΗΣ*

1.- Μοΐρα άναπότρεπτη του εΐλικρινοϋς δημοσίου λόγου εΐναι, ότι δέν λείπουν και οΐ έναντιούμενοι στην έκφερόμενη άλήθεια, οΐ όποιοι και, εύρισκόμενοι σε άδυναμία να άπαντήσουν έπι της οϋσίας, καταφεύγουν συνήθως σε έμπαθη διαστρέβλωσι των λεχθέντων, προσωπικές ύβρεις ή σκιαμαχίες, άκόμη δέ και άερολογίες.

Έτσι δέν ήμπορουσε να έχη καλλίτερη μεταχείρισι και τό δημοσιευθέν στην έφημερίδα "ΤΟ ΠΑΡΟΝ" της 12.9.2010 άρθρο μου με τίτλο "Έλληνική Αυτόγνωσία και Έθνική Ανόρθωσις". Ο Καθηγητής Φιλολογίας κ. Χρΐστος Δάλκος και ό Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών π. Γεώργιος Δ. Μεταλληνός με άρθρα των άποσταλέντα εις "ΤΟ ΠΑΡΟΝ" προέβαλαν αντιρρήσεις έπι των γραφομένων μου, ό πρῶτος μόνον μερικῶς και παρενθετικῶς. Η έφημερίς έθεσεν ύπ'όψιν μου τὰ κείμενα των άρθρων αυτών, τὰ όποια και έδημοσίευσεν εις τό φύλλον της 10.10.2010 μαζί με ιδικήν μου έκτενη άπάντησιν, ύπό τον τίτλον "Άνασκευή διανοητικῶν άστοχημάτων", της όποίας ή δημοσίευσις ώλοκληρώθηκε στο έπόμενο φύλλο της 17.10.2010.

Ήδη ή άπάντησίς μου αυτή προεκάλεσε επάνοδον των άνωτέρω δύο με νέα κείμενά των δημοσιευόμενα εις "ΤΟ ΠΑΡΟΝ" της 24.10.2010, σελ. 27, άρθρο του κ. Δάλκου με τίτλο "Η Ρωμηοσύνη, ό Ρίτσος και τό «συναμφότερον»" και έπιστολή του π. Μεταλληνοϋ με τίτλο "Με πόνο ψυχής ...". Έπι των νέων αυτών κειμένων περιορίζομαι στα έπόμενα έλάχιστα.

2.- Ο κ. Χρΐστος Δάλκος με τό άρθρο του έμμένει στην επΐκλησι της «ρωμηοσύνης», διότι «ή πεισματάρα μνήμη εΐναι παροϋσα στην γλῶσσα και την μουσα των Έλλήνων» και έρωτᾶ «τι νόημα έχει ή επΐκλησι των παντελῶς διαφόρων σημερινῶν περιστάσεων» ! Να επαναλάβω λοιπόν, δια να τό έμπεδώση : ακριβῶς αυτές οΐ παντελῶς διάφορες σημερινές περιστάσεις επιβάλλουν στους σ υ γ χ ρ ό ν ο υ ς Έλληνες να μη χρησιμοποιούν όνομασίες, που άνακαλοϋν παλαιές καταστάσεις χρόνων ύπό ξένη (ρωμαϊκή) δουλεία και μάλιστα τόσο μακρυνῶν. Ως προς δέ τον Ρίτσον, άφου ρητῶς τον χαρακτηρίζω στο άρθρο μου ως «έξαιρετο ποιητή», άποτελεΐ εύθειά παραποίησι των γραφομένων μου να λέγεται από τον κ. Δάλκο, ότι δηθεν άπετίμησα «τό συνολικό έργο, την δρᾶσι του και την

πολύπλευρη πνευματική προσφορά του» από τὸ ὑμνολόγιό του γιὰ τὸν Στάλιν !

Πέρα τῶν δύο αὐτῶν σημείων ὁ κ. Δάλλκος - παρὰ τὸν λυρισμὸ τοῦ ὅλου κειμένου τοῦ ἄρθρου του, ἐμπλουτισμένου μὲ συνήθεις ἄσχετες, κατὰ τὸ τρέχον λεξιλόγιο διανοουμενίστικες, στὸ βάθος κενολόγες, ἀναφορές -, σὲ τίποτε ἀπολύτως δὲν ἀπαντᾷ, κανένα συγκεκριμένο στοιχεῖο τῆς περὶ «ρωμαίων» καὶ «ρωμηοσύνης» ἐπιχειρηματολογίας μου δὲν ἀντικρούει. Ἀπλούστατα διότι ἀδυνατεῖ. Ἐνῶ κατὰ τὰ λοιπὰ, ὡς πρὸς τὶς ἀπόψεις μου γιὰ τὸ αὐτοκέφαλο τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὶς σχέσεις μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως γράφει, ὅτι «πείθουν καὶ τὸν πλέον δύστροπο συνομιλητῆ». Δηλαδή, δὲν ἀντιλέγει.

3.- Διερωτῶμαι, ἐὰν ἤμπορεῖ νὰ γίνῃ συζήτησις (διάλογος) μὲ ἀξιωματοῦχον ἱερωμένον ὄχι μόνον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ κάθε δόγματος ἢ θρησκευάματος. Καὶ τοῦτο διότι αὐτοὶ διακατέχονται παγίως ἀπὸ τὴν ἔνθεη πεποίθησι, ὅτι ὡς λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου ἔχουν τὴν θεία φώτισι καὶ ἐπομένως κατέχουν μόνον αὐτοὶ τὴν ἀλήθεια γιὰ κάθε θέμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀποφαίνονται. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀσχολήθηκα στὸ πρῶτο ἄρθρο μου «Ἑλληνικὴ Αὐτογνωσία καὶ Ἐθνικὴ Ἀνόρθωσις», μὲ τὸν π. **Γεώργιον Μεταλληνόν**, τοῦ ὁποίου εἶναι κοινῶς γνωστὸς, ἀπὸ γραπτὰ του κείμενα καὶ τηλεοπτικὲς του ἐμφανίσεις, οἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ ἄρθρου μου διαφορετικὲς ἀπόψεις.

Αὐτὸς ὅμως, ἀντιθέτως, ἀ π ρ ο κ λ ή τ ω ς παρενέβη, εἰς ἀντίκρουσιν τῶν γραφομένων μου, μὲ τὸ ἀποσταλὲν καὶ δημοσιευθὲν εἰς "ΤΟ ΠΑΡΟΝ" τῆς 10.10.2010 (σελ. 22) ἄρθρο του ὑπὸ τὸν τίτλο «Τὸ ὄνομα Ρωμῆος καὶ ἡ ἱστορικὴ του σημασία». Καὶ ἡ ἀπρόκλητη αὐτὴ παρέμβασις του καταδεικνύει ὡς **αὐτοφῶρος ὑποκριτικὴν** τὴν διαβεβαίωσί του στὴν δημοσιευομένη εἰς "ΤΟ ΠΑΡΟΝ" τῆς 24.10.2010 (σελ.27) νεωτέρα ἐπιστολὴ του, ὅτι, κατὰ λέξιν, «ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νὰ γράφει ὅ,τι θέλει, ἔστω κι ἂν τὰ ὅσα γράφει δὲν ἀνταποκρίνονται πάντα στὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια». Διότι, ἐὰν αὐτὰ ποὺ τώρα γράφει τὰ πιστεύει, ἐὰν πράγματι εἶχα τὴν ... «ἄδειά» του, ἤμουν «ἐλεύθερος νὰ γράφω ὅ,τι θέλω», τότε γιὰτὶ ἐνοχλήθηκε ἀπὸ τὸ ἄρθρο μου καὶ παρενέβη ἀπροκλήτως πρὸς ἀντίκρουσί του ;

Ἀλλὰ ἔστω ὅτι συγχωρητῶς - δηλαδή παρὰ τὴν περὶ τοῦ ἀντιθέτου «πεποίθησί» του ! - παρενέβη ἀπροκλήτως. Πρὸς τί ὅμως ; Μήπως χάριν καὶ πρὸς ἀποκατάστασι τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, ὡς βιαζομένης ἀπὸ τὰ γραφόμενά μου ; Ἀλλὰ ὁ πράγματι ὑπὲρ τῆς, κατ' αὐτόν, ἱστορικῆς ἀληθείας παρεμβαίνων δὲν ἀποφαίνεται, ὅπως ἡ Πυθία ἀπὸ τρίποδος, ἀλλὰ συζητεῖ. Ὅμως ὁ π. Μεταλληνὸς καμμιά ἀπολύτως συζήτησι δὲν κάνει καὶ ἔτσι κανένα ἀπολύτως ἀπὸ τὰ ἐπικληθέντα στὸ ἄρθρο μου συγκεκριμένα ἱστορικὰ στοιχεῖα δὲν ἀνασκευάζει.

Ἔτσι ὄχι ἀπροκλήτως, ὅπως αὐτός, ἀλλὰ προκληθεῖς ἀπήνησα εἰς τὸν π. Μεταλληνὸν μὲ τὸ ἄρθρο μου «Ἀνασκευὴ διανοητικῶν ἀστοχημάτων» στὴν ἰδική του μὲ τὸν τίτλον «Τὸ ὄνομα Ρωμῆος καὶ ἡ ἱστορική του σημασία» ἀπρόκλητη παρέμβασι. Καὶ ἡ ἀπάντησίς μου αὐτὴ ἔγινε μὲ εὐπρέπεια καὶ διατύπωσι συνετή, ὅπως ὁ κάθε ἀναγνώστης ἤμπορεῖ νὰ διαπιστώσῃ. Ἄρκει νὰ σημειώσω, ὅτι τὸν κατωνόμασα, χάριν τῶν ἀγνοούντων ἀναγνωστῶν τῆς ἐφημερίδος, ὡς Καθηγητὴν Πανεπιστημίου (ιδιότητα, ποὺ δὲν ἀνεγράφετο στὸ ἄρθρο του) καὶ συγχρόνως τὸν ἐχαρκτήρισα ὡς «ἓνα ἀπὸ τοὺς πλέον σημαίνοντες κληρικούς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας μὲ πλούσιο συγγραφικὸ καὶ ἄλλο ἔργον». Ἄλλωστε τὴν ἐκτίμησίν μου αὐτὴν γιὰ τὸ πρόσωπό του γνωρίζει κάλλιστα ὁ π. Μελισσηνὸς ἀπὸ συγκεκριμένα κατὰ τὸ παρελθὸν ἐνεργήματά μου (ὅπως π.χ. προσκλήσεις του ἐπὶ τῆς Προεδρίας μου κατ'ἐξαίρεσιν στὸ Προεδρικὸ Μέγαρο, κλπ., κλπ.). Πῶς λοιπὸν τώρα διατείνεται, ὅτι τὸν ἀντιμετώπισα μὲ τὴν ἀπάντησί μου στὴν ἀπρόκλητη παρέμβασί του «ὑποτιμητικά», προσθέτων καὶ πάλιν **ὑποκριτικῶς**, ὅτι «αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία» ; Ὑποκριτικῶς, διότι πρὸς τί ἢ ἐπίκλησις σὲ μιὰ σύντομη ἐπιστολὴ πραγμάτων, ποὺ δὲν ἔχουν σημασία ; Καὶ ἡ ἐπίκλησις ἔτσι ἀορίστως, χωρὶς συγκεκριμένη ἀναφορὰ, δὲν προδίδει τὴν ἀνυπαρξία ἔστω καὶ μιᾶς ὑποτιμητικῆς μου ἐκφράσεως ; Ἐκτὸς ἐὰν ὁ π. Μεταλληνὸς ὑπολαμβάνῃ ὡς ὑποτιμητικὴ τὴν χρῆσι λέξεων, ποὺ ἦσαν ἀπολύτως γλωσσικῶς ἀπαραίτητες πρὸς κατάδειξι τῶν διανοητικῶν του ἀστοχημάτων, τὰ ὁποῖα ἢ ἀπάντησίς μου ἐκείνη ἐπεσήμαινε.

Ἀλλὰ εἰς τὰ ἀόριστα «ὑποτιμητικά» ὁ π. Μεταλληνὸς προσθέτει, ὅτι τὰ γραφόμενά μου εἶναι γι'αὐτὸν «καὶ συκοφαντικά», διότι, ὅπως γράφῃ, ὁ ἴδιος δὲν ὑπεστήριξε «οὐδέποτε καὶ πουθενά, προφορικῶς ἢ γραπτῶς τὴν ἐπανυπαγωγὴ τῆς ἐν Ἑλλάδι (ἢ ἐλλαδικῆς) Ἐκκλησίας εἰς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο». Ἐδῶ προβάλλει αὐτοφῶρος διανοητικὴ του σύγχυσις. Διότι, ὅπως ὀρίζῃ καὶ ὁ Ποινικός μας Κῶδιξ (ἄρθρον 363 σὲ συνδυασμὸ μὲ 362), «συκοφαντικὴ δυσφήμησις» εἶναι ὁ ἰσχυρισμὸς ἢ διάδοσις γιὰ ἄλλον ψευδοῦς γεγονότος, δυναμένου νὰ βλάβῃ τὴν τιμὴν ἢ τὴν ὑπόληψίν του. Ἔτσι μὲ τὸ νὰ χαρακτηρίζῃ ὁ π. Μεταλληνὸς ὡς «συκοφαντικὸ» αὐτὸ ποὺ τοῦ ἀποδίδεται, σημαίνει, ὅτι πρόκειται κάτι κακὸ, ἀφοῦ τὰ καλὰ ἐξ ὀρισμοῦ ὡς ἔπαινοι οὐδέποτε προσβάλλουν τὴν τιμὴν ἢ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἄλλου ! Μήπως λοιπὸν χωρὶς ἐπίγνωσι προσχωρεῖ καὶ αὐτὸς στὴν σωστὴ θέσι, ὅτι εἶναι κακὸ ἢ διοικητικὴ ἐπανυπαγωγὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ ἐπομένως, ὅτι καλῶς διεκηρύχθη πρὶν 87 χρόνια τὸ αὐτοκέφαλό της ;

Ἐξ ἄλλου, μόνον τὰ ψευδῆ ἀποτελοῦν συκοφαντίαν, ἢ ἐκθεσις πραγμάτων ἀληθῶν οὐδέποτε συνιστᾷ συκοφαντίαν. Ἐν προκειμένῳ, εἶναι παγκοίνως γνωστὸν, ὅτι ὁ π. Μεταλληνὸς ἐπανειλημμένως μὲ γραπτὰ κείμενά του, ἀλλὰ καὶ σὲ τηλεοπτικὲς ἐμφανίσεις ὑποστηρίζει

σταθερῶς, ὅτι ἡ ἀνακήρυξις τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καθιερώθη δῆθεν πραξικοπηματικῶς ἀπὸ τοὺς Βαυαροὺς καὶ δῆθεν μόνον ἔβλαψε τὴν Ἐκκλησία μας καὶ τὸν Ἑλληνισμό. Ὅποιος ὁμως ἰσχυρίζεται αὐτά, - πὺ κατέδειξα, ὅτι εἶναι ἀναληθῆ με συγκεκριμένη στο ἄρθρο μου τεκμηριῶσι, πὺ μένει ἀπὸ τὸν π. Μεταλληνὸ ἀναπάντητη, - τώρα, 87 ὀλόκληρα χρόνια μετὰ τὴν διακήρυξι τοῦ αὐτοκεφάλου, τί ἄλλο κάνει ἀπὸ τὸ νὰ προπαγανδίζη ἀμέσως ἢ ἔστω ἐμμέσως τὴν κατάργησι τοῦ αὐτοκεφάλου καὶ τὴν ἐπανυπαγωγὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας στο Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ; Ἀλλὰ ὄχι μόνον αὐτὰ τὰ συμπερασματικά. Διότι ὁ π. Μεταλληνὸς εὐθέως καὶ ἀπεριφράστως στο ἐκτενέστατο (μὲ 441 σελίδες) γιὰ τὸ θέμα βιβλίον του με τίτλο «Ἑλλαδικὸ Ἀυτοκεφάλου Παραλειπόμενα» (ἐκδόσεις Δόμος, β' ἐκδ. 1989) διεκήρυσσεν ἤδη στο Πρόλογο τοῦ βιβλίου (σελ.16), ὅτι, κατὰ λέξιν «τὸ πρόβλημα τοῦ Ἑλλαδικοῦ αὐτοκεφάλου δὲν ἔκλεισε ἀκόμη ὀριστικά» ! Τί ἄλλο λοιπὸν ἀπὸ καθαρῆ προπαγάνδα ὑπὲρ ἐπανυπαγωγῆς στο Πατριαρχεῖο σημαίνει ὁ ἀφορισμὸς αὐτός, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς αὐτοκεφαλίας δὲν ἔχει ἀκόμη κλείσει ὀριστικά ; Καὶ ὁμως με *περίσειαν θράσους καὶ ὑποκρισίας* ὁ π. Μεταλληνὸς διατείνεται τώρα στὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴ του, ὅτι συκοφαντεῖται με τὰ ἐκτεθέντα, διότι «οὐδέποτε καὶ πουθενὰ ὑπεστήριξα προφορικῶς ἢ γραπτῶς τὴν ἐπανυπαγωγὴ τῆς ἐν Ἑλλάδι (ἢ Ἑλλαδικῆς) Ἐκκλησίας εἰς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο».

Καὶ δὲν περιορίζεται εἰς αὐτό. Διότι εὐθύς προσθέτει, ὅτι «ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ νὰ μοῦ ζητήσουν δημόσια συγγνώμη ὅσοι με συκοφαντοῦν ἀσυστόλως», ἐξαπολύων ἀδιστακτικῶς καὶ τὴν *ὑβριν* «εὐτελίζοντας τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ ἔθνους καὶ τὰ ἀξιώματά τους». Χωρὶς ὁμως καὶ πάλιν νὰ ἐξηγῆ, πῶς εἶναι δυνατὸν τώρα, 25 χρόνια μετὰ τὴν Δικαστικὴν καὶ 20 χρόνια μετὰ τὴν Προεδρικὴν μου θητείαν, νὰ εὐτελίζω τὰ δημόσια αὐτὰ ἀξιώματά μου ! ... Καὶ ἄς συμπληρώσω, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἰσχυρίζεται ὁ π. Μεταλληνὸς καὶ πάλιν με τὴν *ὑποκριτικὴν* ἐπὶ ὄψον «ὄχι διὰ τὴν δικαίωσή μου, ἀλλὰ ἀποβλέπων ὡς Ἑλληνορθόδοξος κληρικὸς στὴν ἀνάληψη τῶν κατηγοριῶν μου» ! Γλωσσικὸς ἐκτροχιασμὸς, πὺ ἐντόνως θυμίζει τὴν λαϊκὴ παροιμία «φωνάζει ὁ κλέφτης, γιὰ νὰ φύγη ὁ νοικοκύρης»...

Λυποῦμαι, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸν συνερίζομαι ...-

Νέα Πεντέλη, 2^α Νοεμβρίου 2010.

Χρῆστος Α. Σαρτζετάκης
www.sartzetakis.gr